

На землі переполох народів у заколлі, як зареве море та філі [взбурені, невдоволені маси]. і осквернюють люди від страху та жаху, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні [церков] захитаються... Як побачите, що се стється, знайте, що Царство Боже близько... Виростуйтеся і підіймайте голови ваші, радуйтеся, бо наближилось викуплення ваше. — Безсмертні: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головно на се, аби подавати пояснення до св. Письма і поучення з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованню св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Вернійські лекції“ подають і поясняють в приступний спосіб „ВІКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“, видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почетний ступінь т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головно сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменню ВІКУП (відкупленс) дорогоцінною кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВІКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тім певнім фундаменті: золото, срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшею цілею сего журналу є показати всім: яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі..., щоби тепер об'явилась через Церкву всяка премудрість Божа — „котра в інших родах (віках) не була об'явлена синам людським так, як тепер є вона об'явлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі натворили люди; а старається кожне своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Дялятого може сміло говорити і розбирати кожне слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділить своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але повне; бо що знаємо, се твердим, маючи сильну віру в Божі обітниця, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; дялятого рішене наше, що має бути поміщене в сім журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпляти Його людей в ласці Божій і в знаню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожне написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для лекшого провірення наводимо звичайно голгґ і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога“, се особливше „діло рук Його“, що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік, — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішле благословенне на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтісовати, допасовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений остатній з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих“, тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першій воскресенню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стрічи між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Одкрите 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що „Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за „всіх“, стався „викупом за всіх“ і, що Він буде „правдивим світлом, що просвічає КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властисім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5-6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є.“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4. Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе видосоналити, усовершити до служби в будучности; мають розвинути в собі всяку ласку; бути світками Божими перед світом і приготувати себе на царів і святих в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттея 24:14; Одкрите 1:6; 20:6.

Що надія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримають всі люди через Царство Христа, що буде тревати тисяч літ. Всі, що схотять бути послужні законам і їх вивовняти, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і неправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаїя 35. ●

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and Miscellaneous Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кожний артикул уміщений в англійським журналі читає і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати Моні ордерами або через Експрес компанію або банковими дребтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галичини і Волиня 4 золоті пол.; для Чехо-Словачії 30 корон; для Буковини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мільрейсів; для Аргентини 3 пеза. Грошові моні ордери адресувати тільки так: The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! В нас є такий звичай, що не висилаємо спеціального повідомлення, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата скінчилась, тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, висилаємо даром, если о се попросять. Сей журнал виходить раз в місяць. Поодинокє число стоїть 10 центів, гуртом 5 центів.

ТЕМАТИ НА МІСЯЦЬ ВЕРЕСЕНЬ І ПАДОЛИСТ

Вересень 13. „ЮВІЛЕЙНИЙ РІК“

Падоліст 11. „ПОБІДА СПРАВЕДЛИВОСТІ.“

УВАГА: З великою приємністю подаємо до відома братам, що вже вийшов новий наклад співанників: „Пісні Зоріння Тисячліт.“ Нове і поправлене, та значно побільшене видання. Всіх пісень разом 177. 144 сторін друку. Оправа полотняна. — Ціна 35 цнт. за прим гуртовно — поодинокє по 45 цнт.

Проситись всіх о надсилання замовлення.

Брати в Канаді будуть слати замовлення до українського відділу в Торонто, Онт., Канада.

Під увагу всім Братам.

Тому, що між нашим народом дуже мало є поширена Біблія, з причини темряви, яка панує, як також з причини значного бошуту; ми постаралися о більшу скількість Євангелій, самих Євангелістів, (кожна осібно), а щоби тим було приступніше для братів вислати в листі до краю між своїх знайомих та кривних.

Кожна книжочка на 64 стор друку і більше, котра містить в собі євангелію, даного євангелісти, коштує тільки 4 ц. де за 20 п. можна заслати саме найголовнішу частину з Біблії між народ. — Сподіємось, що інтересовані скористають з нагоди.

Отсим проситись всіх братів о надсилання адрес знайомих, кривних, чи приятелів, котрі замешкують Велику Україну, в Волинський та подільський губернії і дальше, щоби тим способом доставити і там літературу та дати свідоцтво о надходячій царстві Божій.

КОНВЕНЦІЇ

В Філадельфії в днях 5, 6, і 7 вересня відбудеться конвенція. — По інформації писати — Гайнич 956 Н. Гутчінсон Ст. Філа. Па.

В ГАРИ, Інд. в днях 5, 6, і 7. вересня, відбудеться конвенція доколичесних братів. По інформації писати — М. Кичура Бок 173 Толлестон Ста., Гари, Інд.

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік II.

Вересень - September, 1, 1925.

№ 9.

Царство Боже приблизилось...

„Двиго́ну всі народи, і прийде Той, що його бажають усі народи.”

„І настане час: Гора дому Господнього буде настановлена головою гір і буде вивеснена понад горби і поплинуть до неї всі народи.”

„В ті часи звати будуть Єрусалим престолом Господнім і всі народи (держави) будуть збиратися в Єрусалим задля імені Господнього і не будуть уже ходити упрямим робом свого ледачого серця.” — Агей 2:7; Мисхей 4:1; Єремія 3:17.

* * *

„Від смоківниці [фігового дерева] навчяться приповідати: Коли вже вітте її стане м'яке і пустить листя, знайте, що близько літо,*) Так само і ви; як отсе все побачите відайте, що близько під дверима [царство Боже — Луки 17:21] Істинно глаголю вам: не перейде рід сей, як усе тєе станеться. Небо і земля [теперішній церковний суспільний порядок] перейде, слова-ж мої не перейдуть [не зміняться].” — Матей 23:32-35.

Недовірки вхопилися тих слів і кажуть, що ці слова не сповнилися, і що наш Господь показався через се ложним пророком. Вони прикладають се прорцтво тільки до горі в часі політичного упадку Ізраїля в 70 р., і гордо зазначають, що той рід і багато інших по нім минулись, а виконання тих річей ніхто не бачив. Відповідаємо на се, що вони не зрозуміли прорцтва нашого Господа, позаяк воно тільки до часті відносилось до горі Ізраїля, котре дійшло до свого вершка 70 р. по Хр.

Щоби збити сей закид деякі християнські письменники поясняють, що слова *рід сей* означають в дійсності *раса ся*, Жиди; що *ся* *раса* жидівська не перейде, аж покиль те все станеться.

Але ми не годимось і на таке пояснення: 1. Хотяй слова *рід* і *раса* можуть походити з того самого кореня, то однак не означають те саме. Ці слова є ужиті в Біблії, і мають зовсім відмінне значіння.

Належить завважати, що слово *рід* в значінню *раса* або потомство, ужите в Новім Завіті, і є переведене з грецького слова *геннема* (так є в Матея 3:7; 12:34; 22:33; Луки 3:7) або зі слова *генос* (так є в Петра 2:9) Однак в прорцтві нашого Господа, записанім через трох різних Євангелистів ужито зовсім відмінного грецького слова *генеа*, котре не означає *раси*, але має те саме значіння, що українське: покоління або рід. Се грецьке слово *генеа* ужите в інших місцях св. Письма потверджує, що

воно не є ужите тут в значінню *раси*, але в значінню живих людей в тім часі. На доказ гляди: Мат. 1:17; 11:16; 12:41; 23:36; Луки 11:50-51; 16:8; Діян. Ап. 13:36; до Колосян 1:26; до Жидів 3:10.

2.) Наш Господь не міг мати на думці *раси* жидівської, і булоби невласливо уживати грецького слова означаючого *раса*, понеже апостоли не *питалися* про Жидів, і Христос в своїй відповіді пророчій не говорив про них. Ізраїль є тільки легонько згаданий в сім прорцтві; і єслиби наш Господь сказав, що *ся* *раса* не перейде аж поки все не сповниться, то і так насувалося би питання: яку *расу* Він мав а думці, позаяк прорцтво не говорить про ніяку особлившу *расу*. Єсли би отже се слово означало *расу*, то властиво сказавши, воно скорше означало би *расу людську*, чим *жидівську*.

Єсли однак тут розуміємо грецьке слово *генеа*, як і в інших місцях в значінню *рід* — одно покоління або генерацію, і пізнаємо, що слова нашого Господа були прорцтвом, відносимим до цілого віку Євангелського, тоді не будемо мати жадної трудности порозуміти значіння слів: „Сей рід, [котрий буде свідком знаків, о які запитували апостоли, а котрі вчислив наш Господь — іменно затьміне сонця, місяця і падане зір] не перейде рід сей, як усе тєе станеться.” Іншими словами, знаки сказані відбудуться в міжчасі одної генерації з кінцем віку.

Випускає листя через смоківницю [фігове дерево] могло бути сказане припадково, але ми не думаємо, аби так було. Як оповідає св. Письмо наш Господь серед особливших обставин прокляв фігове дерево, котре не вродило овочів і котре безпосередно потім уσχло. (Мат. 21:19-20). Ся подія склониє нас вірити, що фігове дерево в тім прорцтві означає нарід жидівський. Єсли так, то прорцтво виконилось зовсім точно. Тепер не тільки тисячі Жидів повертає до Палестини, але також рух Сіоністичний прибрав вже такі розвіри, що тепер відбуваються конвенції представителів Жидів із всіх частей світа, аби об'єднатись, в який спосіб здійснити царство жидівське в Палестині. Листє буде показуватись, але овочі видасть аж по 1914 р. по скінчню *часів поган*. [І дійсно так сталося! 1917-ого року увільнено Єрусалим із рук Турків а 1918-ого Жиди отримали право на заложене своєї держави.]

Слово *рід* може означати цілком добре століття або генерацію (як се переложено в Англійській мові), котра за часів Мойсея числила 120 літ. (1 Мой. 6:3). Числячи сто літ від 1780 р., від дати першого знаку, отримаємо рік 1880, коли кжде передсказане діло почало виконуватися в

*) Жиди ділили свій рік на дві порі: літо і зиму.

тим часі: *жнив*, або збирання почалося в жовтні 1874 р.; а організування Царства почалося 1878 р., в цвітні, а приготування до горя або до дня гніву, почалося 1874 р. продовжалося до 1914 р., коли розпочався стеново час великого горя на земні.

„Про день же той і годину ніхто не знає, ані ангели небесні, ні Син, тільки сам Отець.“ (Мат. 24:36, Рукопис Синайський. Порівняй Марка 13:32-33) „Гасіть, пильнуйте і моліться; бо не знаєте, коли пора.“

До сих слів многі прив'язують більше значіння, ніж вони дійсно в собі містять. Думають, що слова ті замкнули на ключ всі пророцтва Біблійні так, неначе би наш Господь сказав: „Ніхто о тім *ніколи* не буде знати,“ підчас коли Господь сказав тільки: „Ніхто [тепер] не знає,“ відносячи се тільки до осіб, котрі Його слухали, для котрих ще не прийшла акуратна пора розуміти часи і хвили. Хто-ж може сумніватись, що „ангели небесні“ і „Син“ не *знають* *тепер* ясно о справах, котрі так близькі є до цілковитого винищення ся? А коли вони тепер не є в невідомості (що до того стиха), то і святі Божі не можуть бути тепер поведимувани (тим стихом), аби не шукали зрозуміти цілої правди: „написаної передше нам на науку.“ Дійсно, було се так головню для того, бо Отець не желав собі, щоб Його люде *могли* *тоді* знати о даті ані описля, аж до часу, коли печати зістануть розломані. Наш Господь описав біг подій і занеппив своїх вірних, що сля будуть чувати і молитися і остануть всегда вірні, вони у відповіднім часі не будуть в темноті, але побачать і спізнають.

Бог через пророка Давида показав, що в тім часі „мудрі зрозуміють“ видиво і пророцтво, а тільки що ніхто з „нечестивих не зрозуміє.“ (Дан. 12:9-10) До сего апостол Павло додає від себе таке: „Ви ж браття, не в темряві, щоб сей день як злодій, захопив вас,“ хочай він так прийде на цілий світ. „Пильнуйте, по всяк час, [аби ви у відповіднім часі пізнали] молячись, щоб удостоїлись втекти від того всего, що має статись.“

БО ЯК БУЛИ ДНІ НОЄВІ, „ТА Й НЕ ЗНАЛИ“

„Як же дні Ноєві, так буде і присутність [по грецьки *паровсія*] Сина Чоловічого. Бо як було за днів перед потопом, що їли і пили, женились і відавалися аж до дня, коли Ной увійшов у ковчег, та й не знали . . . так буде і присутність Сина Чоловічого.“ — Мат. 24:37-39

Найголовнішу річ в тім примірі багато людей не реочило! Думають, що подібність тут сказана відноситься до безбожності за днів Ноя і до такої самої безбожності за днів присутності Христа. Хочай слова Його не уповажняють до такого закінчення, то навіть таке порівнянє можна би усиправедивити і було би на місци, — та фактом є, що Христос не зробив був такого порівнянє, а противно уникав Його. Порівнянє тут учинене є подібність що до невідомості. Тільки Ной і його родина *знали*, що має прийти; інші не *знали*, але провадили жите як звичайно: женилися, садили, будували, їли і пили. Подібно буде в часі *присутності* Христа з кінцем сего віку. Хочай буде зближати-

ся великий час страшного горя, то тільки люде Господні будуть знати о Його *присутності* і будуть розуміти, що надходить і чому і який тому буде кінець. Прочі не *будуть* знати!

В Єв. Луки (17:26-29) знаходимо ту саму науку. Як сусіди Ноя і Лота не *знали* о надходячій горю за днів Ноя і за днів Лота, так подібно теперішні люде не *знають* о зближаючійся горю за днів *Сина Чоловічого*, коли Він вже прийшов і є присутний. Ми бачимо ясно, як то все сповнилося за наших днів. Цілий світ є в страху і заклопоті, але не знає він нічого о *присутності* Сина Чоловічого і відбуваючійся *жизні*. Хочай навіть можуть предвиджувати надходяче горе, то однак не можуть видіти благословеньств, криючихся поза тими хмарами горя.

„Так буде і день, котрого Син Чоловічий [вже присутний] відкриється [наперед своїм розумним *дівцям*, описав в часі горя всім людем]. Того дня, хто буде на кришні, а надібе Його в хаті, нехай не злазить узяти Його; і хто на полі, так само нехай не вертається назад. Спогадайте Лотову жінку. Коли хто шукати буде душу свою [себе] спасти [йдучи на компроміси з своєю совістю і схоче оставати даліше в Вавилоні] погубить її, а хто погубить її [посвятить справи теперішнього життя], оживить її“ — на вічність. — Луки 17:30-33.

Так отже Євангелія Луки прикладає ті слова (висше пояснені) до кінця віку Євангелії в день, котрого Син Чоловічий відкриється.

„Спогадайте Лотову жінку!“ остерігає Господь виразно. Як мало значуча була би та остерога, коли би приложити її до тих, що втікли з Юдеї в 70 р. по Хр., але як сильною і переконуючою є ся остерога для людей Божих при кінці віку Євангелського. Коли ми довідалися, що Вавилон призначений на знищенє і чуємо слова Господні: „Вийди з неї, народе мій, щоб не мати вам спілки в гріхах її, і щоб не прийняти вам кар-пораз її“ то сей голос є непаче голос ангелів, котрі нагнали Лота і його родину до утечі з Содоми, кажучи: „Не озирайтесь, і не зупиняйтесь ніде в усій околиці сій. У гори втікайте, щоб тобі не згинуть!“ — 1 Мойсея 19:17.

Той примір є тим важніший, если пригадаємо собі, що християнство є тим „великим городом [Вавилоном], що зовється духово Содомо.“ — Одкрите 11:8.

Жінка Лота утікаючи, як було наказано, *обернулася*, жалуючи річей, котрі полишила. Подібно діється з декотрим: що тепер втікають з Вавилону на гору [царство] Господню. Їм більше до влодоби річи позаду, чим сі котрі є перед ними. Тільки ті добіжать до кінця, котрі звертають своє серце до річей будучих в горі, а не до річей земських. Витревалість святих впливає з цілковитого посвячення їх сердець; всі інші не добіжать до кінця і не отримують великої нагороди.

ОДЕН БУДЕ ВЗАТИЙ, ДРУГИЙ ЗІСТАВЛЕНИЙ

„Глаголю вам, тієї ночі буде двоє на однім ліжку; оден візьметься, а другий зоставиться.“ — Луки 17:34. Єв. Маттея се опустив.

Господь через пророка повідомляє нас, що хотаяй поранок Тисячліття надходить, то ніч також надходить. (Іса. 21:12) Се буде ніч-час великого горя на початку котрого святі будуть вибрані з Вавилону. „Ліжко“ в сім реченні означає се, що говорить пророк Ісаїя (28:20), іменно людські віри, котрі є досить довгі для дітей в Христі, але за короткі для дорослого чоловіка, аби можна простягнути на них. Так дійсно мається з ріжними науками людськими установленими на місце зовсім відмінної науки слова Божого, котрого довгота і ширина перевищує людський розум. Приміром наука о виборі, як його учать кальвіні є досить вигідним ліжком для багатьох, котрі є тільки діточками в Христі, котрих розум не був досить розвинений; але в світі науки теперішнього дня діти будяться і ростуть в ласці і знанню і скоро спізнають, що старе ліжко віри є за мале і невигідне; а кожде з тих діточок старається обвинувати себе в обітницях Божі, звужені через науки теологів, він не може вдовольно накрити себе, се є в нього вкрадаються сумніви і переймають його страхом так, що по всім тим він не є певний, чи він і всі його приятелі є з кляси вибраних. Тоді поволи такий розвинений християнин шукає рятунку і опускає сей нелепний стан душі. Бог такому посилає світло теперішньої правди, щоби попровадити його до більшого місця, правдивого відпочинку, і заосмотрює його добрим і багатим накриттям. Так опікується з всіма тими, котрі хотять пізнати і чинити Божу волю. Інші знова, велика більшість позістають вдоволені і вигідно їм в їх малих ліжках, позаяк вони є тільки діти а не дорослі мушкетери в знанню і досвідченню християнським. „Оден візьметься, а другий зіставиться.“

„Тоді буде двох в полі; оден візьметься, а оден зіставиться.“ — Маттея 24:40.

„Нива се світ“, пояснив наш Господь; і в сім случаю означає стан поза так званим домом — се є поза Вавилоном. Христос дає нам через се пізнати, що не всі виходячі з Вавилону будуть зібрані, але тільки дорогі каміння-жемчуги будуть вибрані, без згляду на се, де вони знаходяться. „Господь знає своїх“, і в сім жинві Бог вибирає свої дороговці, згромаджує своїх вибраних, щоби бути їм співнаслідниками в Його царстві.

„Дві молоти будуть на жорнах; одна візьметься, а одна зіставиться.“ — Мат. 24:41; Луки 17:35.

Жорна се знаряд, котрим приготавляється покарм. Священники і теологічні школи мелють духовий покарм для „Вавилону“ і видають дуже лиху муку [боронно] „нечистий покарм.“ Що раз більше жалуються вірні, що достарчуваній покарм складається в побільшій часті з полови і сміття, котрі не можуть підтримувати духового життя і сили. Кождий мельник [священник] мусить давати се, що наказує йому його власне віроісповідане, бо инакше не міг би займати свого становища, если би достарчав відповідний „покарм на час властивий“, „мuku чисту“ для доморядників віри. Тому „теперішня правда“ згромаджує декотрих мельників [священників], а оставляє других — оден є взятий, а другий зіставлений. Ті, котрі є вірні Богу і Його стаду, будуть взяті;

всі інші зоставляться. Підчас коли світ і так звані церкви твердять, що тепер є час злуки і союзів, Бог говорить, що тепер є час розділення. — Ісаїя 8:12.

ДЕ ЗБЕРУТЬСЯ? — ПРИЯГНЕННЯ

„І озвавшись [ученики], кажуть до Него, де Господи? [звідки будуть взяті?] Він же рече їм: Де бо є труп (пожива), там збиратися будуть вірли.“ — Маттея 24:28; Луки 17:37.

З сего наука, що в тім дню, коли Господь буде згромаджувати своїх сибраних від чотирох вітрів неба, се є з кожної церкви. Він привабить їх, подібно як приваблює вірли, харчом-поживою, на котру вони мають апетит і побачать її своїм бистрим зором; що в відповідній часі Господь приготує відповідний харч, а його правдиві люди спізнають сей харч і згромадяться при нім. Готові і гідні будуть взяті а інші зіставляться.

Покарм „теперішньої правди“, даваний як раз тепер нашим Господом і згромадженням ся святих коло сего харчу дуже красно відповідає сему пророцтву. Теперішній кланч не каже переходить з одного „млина“ до другого „млина“, ані з одного „ліжка“ до другого „ліжка“ того самого розміру. Се не згромаджує оден чоловік або більше людей до себе або до него в нове віроісповідане, але се є згромадження до самого Христа, до правдивого і одинокого Учителя і Господа. Де і коли передтим було так загальне узнання всіх тих, котрі з довірем полягають на дорогу кров Христа і Йому посвятились, як оден дім віри: всі брати і одинокий Законодавець Христос, без згляду на людські вірування і догми? Ніколи і нігде не було так від часів апостолських, так далеко як ми можемо судити.

Що більше, треба завважати, що з іншими рухами лучились вєгда великі людські здібности, славні бесідники і т. и., але з теперішнім згромадженням до Господа не с так. Тут найбільше і виключно притягає правда, духовий харч, котрого достарчає Господь. Людська гордість і вимова не мають тут місця. Згромаджені і згромаджуючіся лучаться разом, понеже вони є „голодні і жадні правди“ і знаходять для себе „благу“ част, котру приготував сам Господь і кождий бере її сам.

ПИЛЬНУЙТЕ, ЕСЛИ ХОЧЕТЕ ЗНАТИ

„Отож пильнуйте, бо не знаєте, котрої години Господь ваш прийде. Сєж відайте [причину, для котрої сей час так закритий в символях і приповідях], що колиб господар знав, у яку сторожу (годину) прийде злодій, то пильнував би і не дав би підкопати хати своєї.“ — Маттея 24:42-43.

„Господар дому“ теперішнього віку не є наш Господь, але наш противник, диявол, бог світа свого „князь власти воздушної“, „князь сього віку“, котрий тепер орудує в синах перекору, затемнюючи розум тих всіх, котрі не вірять, котрих очи розуміння не є намащені мастю Господньою на очи. (2 Кор. 4:4; Еф. 2:2; Одк. 3:18) Той

противник є дуже хитрий і проворний. Скоро тільки видається коли о Божих часах і порах і о Його плянах, сейчас використовує се і ділає впрост противно Божому плянови, як се сказав наш Господь в повисших словах.

Небесний Отець дозволив сатані йти власною його дорогою, з виїмкою там, де міг би перешкодити Божому плянови і в сей спосіб обертає його злі наміри на добре, на перепровадження Свого пляну. Сатана, хотий віддавна знав св. Письмо, однак дуже мало з нього розумів з тих самих причин, що і чоловік, позаяк воно написане в приповідях, символях і в образній мові. Але *тепер, коли воно має бути зрозуміле*, те зрозуміле є дозволене таким особам, котрі є під проводом Святого духа, котрий, як се обіцяв сам Спаситель „впровадить вас у всяку правду“, але котрого світ не може прийняти. Диявол не посідає св. Духа і ним є проваджений, длятого більшість слова Божого видається йому глупством. Але і він довідався, так як до певного степеня довідався і світ, що „довірність Господня [секрети Божі]“ для тих, що Його бояться.“ (Пса. 25:14) Можемо отже припускати, що представителі сатани, упавші ангели, є часто на малих конференціях і на науках св. Письма і т. п., відбуваючихся через посвячених Богу людей, щоби чогось довідатися о пляні Божій.

Якою дорогою, противною теперішній, був би сатана почерпував свої справи, коли би був знав дещо скорше о пляні Божій, можемо лише догадуватись. Маємо вірні і ясні слова нашого Господа, що така свідомість зі сторони сатани могла би спричинити инше закінчене віку Євангелського і инше розпочате віку Тисячліття, чим Бог зачав і заповів. Але замість знати о тім і запровадити порядок в своїм домі, він зістав заскочений присутністю Христа в 1874 р. і розпочалося тоді „жив“. Так що поміж його зусиль і хитрого рдавання правдивого світа, його „лім“, се є теперішні інституції падають зовсім. Видячи се, напружає він всі свої зусилля, щоби зводити; береться навіть за посередництво своїх слуг до чудес і уздоровлює фізично, хотий сам є князем пещору, хвороби і смерті. (Жид. 2:14) Але дім так подібний проти себе мусить впасти. І буде великий упадок Вавилону; впаде він так, як млинський камінь вкинений в море. — Одритте 18:21.

„Тим же і ви будьте готові; бо тої години, як не подумаєте, Син Чоловічий прийде.“ — Маттея 24:44.

Тут „і ви“, віруючі, вірні Господу, згадані є в протиставленню до сатани і його слуг. Час присутности Господньої не міг бути перед тим знаний навіть для його святих. Ні також не розпізнано факту присутности Господньої скорше, аж майже в рік по жовтні 1874 р., коли пізнано Його пукання за допомогою слова пророків і апостолів. Від сего часу маємо багато наглядних доказів, певні знаки присутности Сина Чоловічого. А люди посвячені збираються від чотирох вітрів неба і згромаджуються на гостину, де дістають харч, о яким світ нічого не знає; їм ослугує передовсім сам Учитель, а часами служать собі взаємно. — Лука 12:37.

УДІЛЕННЯ ХАРЧУ ДЛЯ СЛУГ

„Який є вірний слуга і розумний, що постановив пан його над челяддю своєю, щоб роздав їй харч у пору? Щасливий той слуга, котрого, прийшовши пан його, зостане, що робите так. Істинно глаголю вам: що поставити його над усім добром своїм.“ — Мат. 24:45-51; Луки 12:42-46.

Сі слова, здається нам вказують, що як раз в тім часі, означенім через прорцтво, іменно в часі присутности Господньої і в часі згромадження Його вибраних, наш Господь, великий Слуга своїх людей довершив вибору одного средства або слуги на се, аби уділяв харч в пору, хотий також буде уживати инших средств або „спів-слуг“, котрі будуть уділяти харч для „челяді.“ але сей слуга є тільки завідателем і може бути усунений кождої хвилі, если занедбає узнавати у всім свого Пана, Великого Слугу Божого і Його людей, „Ангела Завіту“, се є Христа.

Вірність зі сторони сего завідателя (так для Бога, як і для Його співслуг і для цілого дому) буде винагороджена в сей спосіб, що завідательство його буде продовжене. Як довго він буде завідувати річами новими і старими, харчем в пору, так довго буде завідателем до кінця, виносячи всі дорогі річі з Божого шпіхліра. Але, если окажется невірним, буде усунений з становища і буде виконаний в темряву надвірну, підчас, коли хтось другий займе його місце, піддаючись тим самим услівим.

Так, як ми розуміємо, не значить се, що „той слуга“, або завідатель будучи ужитий за знаряд-срозство до роздавання „харчу в пору“, буде сам творити сей харч, або, що буде натхнений. Противно, можемо сподіватися, що хто невидь буде ужитий, в тій цілі через нашого Господа, як ширитель правди. Буде се чоловік покійний, не вивисаючий себе і ревний для справи і слави свого Пана. Не буде він приписувати собі, що се він сам своїм розумом видумав се, і що ся правда є його власністю, але буде її ревно розділяти, як дар від свого Пана, для слуг Господа і для „челяді.“

Всяке инше поступовання і дух напевно спричинить зміну завідателя. О тім говорить Господь, як слідує: А котрий лукавий слуга казати буде [тратити віру] в серці своїм: Забариться мій Пан прийти, тай зачне бити своїх товаришів, та їсти і пити з п'янцями [з їх ложних наук]; то прийде пан до того слуги дня, якого не сподівається, і години, якої не відає, тай відлучить його і долю з лицемірами положить; там буде плач і скреготання зубів.“ — Мат. 24:48-51.

* * *

НА ДОБРО ВИБРАНИМ

„І буде бо тоді мука велика, якої не було від настання світу до сього часу й не буде, і коли-б тих днів не вкорочено то жадне-б тіло не спаслося; тільки-ж задля вибраних будуть укорочені ті дні.“ — Мат. 24:21-22.

* * *

Тут показаним є, що пророцтво не можна скорше добре зрозуміти, поки не виповниться, або поки не буде в часі виповнення. Слова Господа Ісуса в повищій стиху були висказані пророко. Вони само тепер на часі виповнюються; бо Божим заміром є: щоби Церква зрозуміла їх. Не забуваймо, що ніяке пророцтво не може бути приватно пояснюване, се значить, що ніхто не мав до сього права, ані здібностей. Ісус Христос є Головою Церкви, і поясняє св. Письмо з волі Отця в ластивім часі, та належнім порядку.

Найбільш правдоподібним, що Господь дасть Церкві зрозуміти Слово Боже тоді, если побачить, що так є добре, роблячи се по своїй волі згідно і в гармонії з волею. Божою.

ОСТАННЄ ГОРЕ

На протязі много літ були ставлені від часу до часу різні поняття відносно останнього горя на світі: Де буде знаходитися Церква, а если буде серед такого горя, то що за завдання чекає її. Деякі навіть виразились, що останнє горе належить вже до минувшости. Ми не згодні з тим. Видається та ясним є що останнє горе, котре прийде на світ ще в будучности але недалекий. Если-б тільки застановитися над описом самого горя, то мало користі з того для нас, але саме тепер властивий час для Церкви щоби зрозуміла відношення до того горя, а зрозумівши таке відношення воно може заохотити робітників Господньої виниці. Цілом ясною річчю є, що Господь дозволив, щоби Церква зрозуміла пророцтво, для спеціальної заохоти тих, котрі наслідують його.

ПЕВНІСТЬ ГОРЯ

Що організація Сатани має бути знищена в часі останнього горя передсказана многими стихами; відносно котрих немає сумніву. Добре однак є розібрати деякі стихи відносно сеї точки:

Сион (Єрусалим) се назва, котра відноситься до Божої організації, котрої частю є Церква. Церква народилася з сеї організації. (до Галат 4:26; Пс. 87:6; 134:3; 50:2) О Церкві часами говориться, як о Сионі, то му, що вона й є частиною Сиону. Приказом Господнім для неї вдарити на тривогу, зближаючогося горя Тому обов'язком є кожного правдивого Християнина звернути увагу один одному на час знищення держави сатани.

Розказ приходить від Господа в таких словах: „Затрубіть трубою в Сионі; вдаряйте на тривогу на святій горі моїй, нехай стрепенеться все, що живе на землі, бо надходить день Господень, він уже близько. Той день темний та мрячний, день хмарний і смутний, мов у ранці зоря розкидається наріз скрізь по горах; безліч його, наріз сильний, якого не бувало з давніх віків, та й не буде через довгі роди. Поперед його огонь пожераючий, а позад його полоне палаюче; поперед його земля мов би сад едемський — а позад його пустиня порожня і нікому не буде рятунку від його. — Йойл 2:1-3.

Се боротьба Агнця проти сатани (Одкриттє 19:11-15) Сатана поставив собі за ціль знеславити Бога Єгови, щоби тим доказати віруючим, що Бог є ворогом людей, та що

на Нім не можна полагати. Однак так не є Ісус виразно назвав сатану отцем брехні.

Бог через довгий протяг часу не мішався в поступованне сатани, але надійшов час його знищення, час страшного горя о котрім говорив Ісус, показано в пророцтвах: „А Господь загремить перед військом своїм, гуком величним, бо се його — отта безліч війська, се його волю вповняє отой могучий, бо то великий і страшний день Господень — хто його видержить. — Йойл 2:11.

Вавилон — се назва, котра відноситься до часті організації сатани, видима для людей, котра згідно зі словами Ісуса буде знищена.

Всі люди, котрі тільки інтересуються життям, та слідять сучасний настрій між народами чують зближення війни та страшне марево горя. Вся преса, як також і світські бесідники говорять тільки про се. Нарід переповнений перестрахом, бо то що видять зближається скорим кроком.

Всі народи лагодяться до війни, та видумують різні страшні средства, котрі мають нищити ворогів. Різного рода гази, бомби та всякі убийчі знаряди стараються так виправити, що переходить границі людських понять. Американський воєнний кореспондент і учений, по позасягненню у Вашингтоні інформації відносно будучої війни каже, що то що видів до тепер, є нічим у відношенню до того, що має прийти, та на що ладаються всі народи.

Описуючи будучу війну, говорить що за дуже короткий час бо тільки за дві години буде можна знищити місто як Лондон. Слідуюча війна буде війною газами, так, що смерть без перешкоди буде мала всюди вхід вільний. Бо все буде пересичене труючим газом, люди, звірята, вода й пожива. Люди будуть лежати неховані на вулицях всюди де їх тільки смерть захопить. Будуть лежати на гній. Опис кореспондента Шеферда, котрий майже нічого не знає о пророцтвах вповні годиться з пророцтвом Ісуса, головню з пророцтвом Еремії 25:30-37.

...ЖАДНЕ ТІЛО НЕ СПАСЛОБСЯ...

Ісус в 24 голові Маттея передсказав, що для вибраних будуть дні вкорочені. Скоротити значить відтяти, задержати, або взяти в свої руки на час. Протяг часу можна скоротити з одного або з другого кінця. Господь ясно означив день горя і так воно є, бо запобіг, укоротив до певного часу розпочате горе. Одкр. 7:1-3) Висказані в сім стиху вітри відносяться до великого горя, котрий прийде на народи. Ісус повстримав, скоротив горе, щоби виповнилося пророцтво (Мат. 24:14), що саме тепер в найбільшій розвинути.

Земля — символічно представляє зорганізовані маси. Море — незорганізовані маси, а дерева „домівників віри.”

Отже час горя, котрий розпочався зі скінченням часів Поган в 1914 р. Ісус скоротив на певний час, задержав для спеціальної цілі (Мат 24:14) Вік (світ) скінчився в 1914 році, розпочаттям світової війни. І се було початком а не кінцем горя (Мат. 24:3-8; Одкр. 11:18) (У грецькій мові сказано, що се початок породових боїв. Породові бої бувають з наворотами. Мат. 24:8; Одкр. 9:12-15)

Отже бачимо час горя розпочався світовою війною 1914 р. І коли-б ся війна тривала аж до сьогодні, то жадне тіло не могло-б спастися, то му, що вже в 1918 р. зачали орудувати страшними газами, помімо, що не були так усовершенні, як сьогодні, що більше в тім часі Церков переходила велике переслідування. Господь скоротив сей день гніву для вибраних, щоби була голошена євангелія. Тимчасом народи ладяться до страшної війни, та великого горя (Одр. 9:15)

Своїм вибраним Господь приказує працювати покілй день, оголушувати царя і царство, потішати засмучених, вихислювати ще декотрих з пезиращого огня — Юда 23.

Если поглянемо в зад на пророцтва, котрі виповнилися та виповнюються побачимо і зрозуміємо значінне слів Псалми (149:6.) Славословіє Боже в устах їх, по за помічю меча, котрий острый на обі сторони кінчимо діло Його, котре поручив Він в наші руки.

Если страшні події недалекої будуччини вже кидають свою тінь поперед себе і викликають страх і трепет в світі, то сі, що дивляться на се із „тайного місця Найсвятійшого,” бачать поза тою хмарою нещастя ясність, що додає їм надії і відваги. Їх голови підносяться в гору а серце радується, бо їх спасенне вже близьке, як, також ратуюнок для всіх відкуплених дорогоцінною кров'ю, коли „зійде сонце справедливости і оздоровлення в проміннях його.” — Малахія 4:2.

* * *

Ви-ж браття не в темряві, щоб той день, як злочин захопив вас, усі ви сини світла і дня... — Тому чітїть. і ставши промовляйте до народу всі слова життя сього: Царство Боже приближилось! — до Сол. 5:1; Діяння Ап. 5:20; мат. 10:7, 8; Лука 10:9, Михея 4:13.

Прощання а злоба

„Бувайте один до одного добрі, милосердні, прощаючи один одному, якож і Бог у Христі простив вам. Еф. 4:32.

Прощаючий дух є частиною духа любови, частиною Божого духа, святого духа, — духа правди — як про се говорить св. Письмо. Дух прощаючий є противний духу злоби, бо злоба є частиною духа злоби, котрий напує між упавшими людьми. Такий дух або успосібленне є цілком світове. Прощаючий дух є споріднений з духом любови, радости, спокою, смирности, терпеливости, братерської любови і побожности. Злобний дух є споріднений зі заздрістю, обмовою гнівом, злостью і всіма ділами упавшого тіла і діавола.

Пізнавши ті два духи в світлі Божої правди, запевно, що Божі діти будуть шукали і більше виробляли в собі Духа прощення. Дух прощення бажає бачити прогрішившого, щоби сей звернув з сеї блудної дороги на шлях праведности. Такий дух радується, коли бачить, що прогрішивший вертає назад до злуки з праведністю.

Однак тут, як і на кожде питанне є різні і не біблійні погляди, часами піддержувані. Декотрі думають, що, найстороннійший погляд мусить бути правдивий а се тому, що вони бажають, як найдалше відійти від непростального, або злобного духа. Декотрі знова вічно клопочуть себе задля сього, що не можуть простити тим, що не покалися, що не просили о прощення, а навіть не принесли овочів (доказів) показуючи покаянне.

Такий погляд приходить з причини упадку. Розум чоловіка є несовершенний, а через се справляє нам нераз трудність, щоби заховати і держати своє серце чистим. Однак Бог приходить нам на поміч. Ми повинні знати, що Божий ум, або розум, а не наші несовершенні суди мусять бути нам за проводаря. Слово Боже показує нам Його ум (духа або успосібленне) на сей і на кождий предмет. Если приймемо Його духа і станемо уживати Його, на місці нашого несовершенного розуму, є на-

писане, що в такім разі ми маємо „духа здорового розуму.” — 2 до Тимот. 2:7

Студіюймо і приймім на місце нашого — Божого духа „здорового розуму,” на сей предмет прощання, відкидаючи всяке блудне поняття, яким ми попередно мірили. Если так зробимо се буде знаком, що ми провадимось після науки Слова Божого — і ми навчимось прощати навіть так, як Бог простив.

Наш дух, або успосібленне прощати кому небудь має бути з серця, побуджений духом любови й братерської доброти. Прощенне не повинно бути примушенне через налягання, або через благання інших, як також і не тільки тому, що злочинитель терпить і жалює. Прощенне каючомуся, повинно виходити з серця, що дає розумний доказ своєї щирости. Бог гордим противиться і чекає, щоби бути ласкавим, і бажає відпускати грішникам; такими повинні бути й ми супроти тих, що грішать проти нас. Однак Бог все чекає на покаянне, й ніколи не прощає тим, котрі не покажуть такого духа, й не приймає їх до злуки, як другів. Правдою є, що Він подлюбив нас, як ми ще грішниками були (Йоана 3:16; до Римл. 5:8), й Він чинить навіть добро невіддячним, даючи промінне й дощ і поживу всім; однак се є співчуваюча любов; се є симпатична любов добротчинителя. І ми повинні мати сю співчуваючу любов навіть до наших ворогів. Ми маємо любити наших ворогів, і робити добро тим, котрі переслідують нас. Однак для нас може бути се тільки співчуваюча любов: а не може бути спільна, товариська любов, „Яке бо товаришування праведности й беззаконня, й яка спільність світла з темрявою.” (2. до Кор. 6:14) І помімо, що хотий ми не можемо мати жадної спільности з неплідними ділами тьми, але мусимо винувати (відкидати) їх (до Ефес. 5:11) однак дальше ми мо-

жемо мати доброту серця, котра не зіволить навіть, щоб наш ворог зівстав голодним. „Если ворог твой голодує, накорми його и т. д. Роблячи так ми наслідуюмо нашого небесного Отця, котрий є милосердний навіть до невдячних і непокірних.

Божя готовість простити й прийняти до спільности залежить від того, скільки світла і доброти прогрішаюча одиниця мала. До несвідомих, котрі не знають Божого характеру, Він посилає своїх вірних, як амбасадорів — послів, проповідників, кольпортерів і т. д. — щоб сі сказали їм про Його любов і Його готовість простити їх гріхи через Спасителя Христа. Але в міру, як хто скоштував з дару Слова Божого й стався учасником святого духа, й т. д., — а такий согрішив добровільно проти світла і знання (до Жидів 6:4-6; 10:26-31), по тій мірі Бог і прощає, и не приймає такого зараз назад до спільности з Собою, хиба, що такі покажуть діла на доказ свого щирого покаяння. І Бог запевняє нас, що є ступень свідомого добровільного гріха, проти повного світла й знання, котрого ніколи не простить — „Є гріх на смерть; не за сей кажу, щоб молився.” — 1. Йоана 5:16

В тім також ми повинні наслідувати нашого Отця в небі. Ми повинні бути дуже скорими простити помилки й блуди, — чи то природного, чи духового значіння, і до своїх слабих і недосвідчених, навіть ніж вони нас просять ми повинні об'явити готовість прощення. І зглядом всіх, що прогрішають проти нас, наша готовість простити повинна бути в міру несвідомості й браку добровільності й злоби зі сторони прогрішившого. Если злоба свідомість і знання були чинниками в прогрішенню, — нашим обов'язком бути повільним в прощенню й вимагати по мірі довшого і сильнішого покаяння.

Дальше від сього ми не можемо йти. Хоча-б ми мали рішати, який гріх був би на смерть проти Бога (1 Йоана 5:16), однак, ми не можемо ніколи рішати, що гріх зроблений проти нас є ніколи не простимий. Непростимого гріха проти нас немає. Він не існує. Гріх непростимий може бути тільки проти Бога, се є проти його св. Духа — знання Божого. Наше несовершенне знання, як також наш несовершенний розум, забороняють приходити до якого небудь рішення зглядом прогрішаючого. І тому наш Господь говорить: „Озирайтесь на себе. Коли прогрішиш проти тебе брат твій, докори йому, и коли покається, прости йому. И коли сім раз на день прогрішиш проти тебе, и сім раз на день обернешся до тебе кажучи: каюся; — прости йому.” — Се слово нашого Спасителя, після котрих належить поступати. Се основа, а основу зломити, то вона його зломить. Петро питається Ісуса: „Господи, скільки раз згрішати ме проти мене брат мій, и я буду прощати йому до семи раз? Рече йому Ісус: Не кажу тобі до семи раз, а: до сімдесяти рази семи (сім рази по сімдесяти) — Лука 17:3, 4; Мат. 18:21, 22.

Се є ясним з сих стихів, св. Письма, що декотрі з дітей Божих роблять помилки прощаючи провиненому, ніж він покався. Сказати можна, що се заповідь Господня,

щоб ми докорили прогрішаючому, и що ми не повинні простити покіль прогрішивший не звернеться з блудної дороги и покіль не покається. Тоді ми після заповіді маємо простити, и то від серця если він тільки звернувся до нас і покався. І навіть если би він согрішив сімдесяти рази семи, стільки разів належить докорити йому (чи то словом, чи захвуванням), а сей знова стільки разів має прийти и кається в словах і захованню.

Вимагати менше, ніж се, означало би легковаження и непослух науці свого учителя. Се значить, що если би ми інакше поступили, то се приносило би шкоду прогрішившому, бо задля сього він легковажив би свої обов'язки. Неоказання акуратної справедливости в сім згляді зі сторони народу Господнього, не раз зашкодило їх дітям, коли властиве ужиття справедливости з прощенням на правдивій основі допомогло би тим дітям ліпше зрозуміти Боже поступування. Вони сталися більше осторожними знаючи, що наперед треба покаятися, щоб одержати прощення. В таких випадках, вони знаючи про Боже милосердя, змогли би встояти проти покус і не грішилиб проти знання.

Хотяй декотрі потребують поправити свої серця і заховання, однак, може більше потребують остерігатися проти неспрощаючого духа. Такі повинні пам'ятати, що Христос Ісус з ласки Божої скоштував смерті за всіх — заплатив ціну за кожного чоловіка. Такі повинні розважити, що Бог може прийняти ціну викупу, яко повне задоволення за всіх з винятком за свідомі гріхи, або почасти свідомі, то тоді ми можемо і повиннісьмо прийняти викуп також. Всі, котрі мають Божого духа будуть вважати відвічальним кожного злочинителя за його свідому участь в гріхах. Однак ми повинні бути готовими простити все, що є унасліджене з причини упадку Адама а в нім і цілого людського роду, як тільки если хто кається і уникає злого.

Нехай такі памятають на слова: „Коли визнаємо гріхи наші, то Він, [Бог] вірний і праведний, щоб простив нам гріхи, и очистив нас від всякої неправди.” І розважмо, що ми, котрі прийняли жертву Ісуса Христа, котра є і за гріхи цілого світа, маємо також, если хочемо бути вірними, прощати тим, котрі прогрішили проти нас, если вони визнають і каються, бо Ісус заплатив всякий їх довг — Богови. — 1. Йоана 1:9.

Справедливість в таким разі вимагає від всіх, котрі вповають на заслугу жертви Ісуса, як основу нашого прощення, що ми узнаємо ту саму дорогоцінну кров, як покривало всіх слабостей з причини Адамового упадку, коли ми каємось. І так Господь упевняє нас, що если ми не простимо тим, котрі каються, і просять о прощення, котрі прогрішили проти нас, також Бог не простить нам, коли ми мем каються.

Важне, що наше прощення мусить бути з серця (Мат. 18:35) — а не устне прощення — а в серці ненависть. Сему, котрому ми простили можемо держати його від себе на віддалі, на час, щоби він показав своє правдиве і щире покаяння; але, як тільки покажеться щирим в покуті, та також сейчас нам бути щирим, простити від сер-

ця. Ми повинні виробити собі таке добре і щире серце, котре все має бути готове прощати. Такий дух прощення повинен бути частиною нас, — бо всі мають свої упадки, як також і ми, — узявши се потребуємо самі прощення. Однак, коли прогрішнине було явне і проти основи правди, коли така особа кається і ми її прощаємо не будьмо за скорі дати її яке відвічальне становище аж пізнаємо, що та одиниця через се досвідченне здобула собі кращий і сильніший характер, ніж мала перед тим. Се не означало би, щоби там бракувало прощення, але скажемо радше, що ми через се прощення навчилися — щоби бути більш остерожним — не тільки для своєї охорони, але й для добра того, що согрішив — а се охоронить його від непотрібного прогрішення на будуче.

Не знаходимо в св. Письмі, щоби Бог прощав кому, без вимоги покаяння. Стих св. Письма, котрий звучить: „Отче відпусти їм, бо не знають, що роблять.“ (Лука 23

34) Дехто може ужити сей стих на потвердження, що Бог прощає без покаяння. Однак зазначаємо тут, що згадані слова не знаходяться в найстаріших рукописах (писаній Біблії) — Синайським і Ватиканським.

Одно місце зі св. Письма є часто зле зрозуміле:

„Тим, коли принесеш дар свій до жертівні, й згадаєш там, що твій брат має що проти тебе; зівстав свій дар перед жертівнею, і йди геть, помирись перш із братом твоїм, а тоді прийди і подай дар твій.“ — Мат 5:23,24.

Належить завважати, що ті слова не відносяться до сього брата, проти котрого прогрішено, але до брата, що прогрішив. Він мусить перестигти жертвувати свій дар або молитву, — а наперед помиритися з братом своїм — се є поправити зло, про яке він знає, що було учинене проти його брата в слові, чи ділі. Не скорше, аж тоді, його жертва буде прийнята.

— 0 —

Хрещення Ісуса

ВІДНОШЕННЯ ІСУСА ДО МІСІЇ ІОАНА — ХРЕЩЕННЯ ІСУСА ВЕЛИКОЮ ПРОБОЮ — ДІЙСНЕ ЗНАЧИННЕ ХРЕЩЕННЯ ІСУСА — ПОСТУПКУ ІСУСА ЄЩЕ ТЕПЕР НЕ РОЗУМІЮТЬ. —

Євангеліст Марко не описує рожества Ісуса, ані його молодечого життя, ані також не згадує про життя Іоана Хрестителя, але починає свою історію, виступом Ісуса публично. Він каже, що початком євангелії Ісуса Христа була проповідь Іоана і що Іоан був тим ангелом, післанцем, о котрім писав пророк Малахія, і Ісаїя. (Мал. 3:1; Ісаїя 40:3) Теперішні ученики св. Письма знають, що ці пророцтва сповнилися на Іоані тільки в часті і що сам Іоан був прообразом. Тепер знаємо, що є два приходи Месії і дві приготавляючі роботи і що пророцтва, котрі здавалися, яко би сповнилися месією Ісуса і Іоана Хрестителя, мають сповнитися в більшій мірі при другім приході. Жиди не зобачили сповнення пророцтва на Іоані і на Ісусі; так знова теперішні „Християни“ не бачать, що сповнення пророцтва залежить від другого приходу Христа, великого приходу, на котрий Жиди ще чекають. Жиди дивилися наперед і переочили перший прихід; „Християни“ споглядають взад на перший прихід і не бачать другого (приходу). Теперішні християнські Церкви уважають проголошування другого приходу Христа за небезпечну річ для себе, котре грозить їм цілковитим їх знищенням і тому перестерігають своїх вірних перед тими, котрі вірять в другий прихід Христа.

Іоан розумів добре, що він є тим післанцем, ангелом, котрий має йти перед лицем слуги Божого. Він вірно виконував свою службу. Він спізнав, що він був тільки предтечою, і тому віддався цілковито службі, на котру його післав Бог. Если би він був думав інакше, не був би міг на час виконати свого діла; бо зараз за ним йшов Господь Ісус, Ангел завіту. Выглядало вначе треба було зробити дорогу в пустини, горбки зрівнати, ями позасипати, щоби цар міг мати добру дорогу, як буде віджати до свого міста.

Нова поява пророка в Ізраїлі і дивні слова, які він голосив стягнули множество людей з Єрусалиму, з містечок і сіл і з цілої Юдеї над Йордан, де Іоан Хрестив. Віддалений від Єрусалиму більше, як 20 англ. миль або більше, чим 4 краєвих миль, він проповідував, що Царство небесне наближилось, і напояв їх, аби приготувались до нього. Він бачив, що життя Ізраїльтян було кепське і зовсім отверто говорив до Фарисеїв і Садукеев котрі також там поприходили з людьми. Він назвав їх „родом гадючим“, (Матеї 3:7), говорив їм, що їх враще облуда і удавання, і картас їх кажучи, що се не поможе їм нічого, що вони походять від Авраама.

ВІДНОСИНИ ІСУСА ДО МІСІЇ ІОАНА

Хотай не маємо сказано, хто його післав проповідувати, за виїмкою його власних слів (Іоан 1:33) що він був післаний, аби христити і „покликувати“, то його задачею було: 1) Звернути увагу людей на се, що наблиш час суду; 2) завізвати Ізраїльтян, щоби каялися і христитися на знак очищення, і 3) сказати їм, що прийшов такий, що буде їх христити святим духом і огнем. (Мат. 3:6, 8, 10, 11) Він напояв людей і зазивав, щоби каялися і оновідав їм, що зараз за ним прийде Оден, котрому, як він сказав, недостойн носити обуви його (Мат. 3:11) Далше, незабув він також згадати, що той, котрого він був тільки предтечою, доконає далеко більшого діла.

Діяльність Іоана, як Хрестителя була одинокою в історії Ізраїля, але ідея очищення мусіла промовляти до переконання многих, котрі за посередництвом Іоана хотіли мати ласку у Бога.

Що він не христив всіх, котрі приходили до него є зовсім ясно; його острі слова сказані до Фарисеїв, до

тверджають се. Його праця мала свій успіх; увесь Брусалим і Юдея зворушилась і стали вижидати приходу Христа (Лука 3:15) І прийшов час і Йоан мав се щасте, і проголосив, що той, про котрого він говорив, є вже присутній. Його вірність Богу і віра допомогли йому, що він проголосив, що Помазаник Божий є дійсно присутній і винесли його на найвищий ступінь поміж людьми — Матей 11:11.

Як Ісус взошов в літах, Він мусів застановлятися над ділом, яке Він має зділати в своїм життю і чудувався коли мусить се почати і як: Він напевно мусів сподіватися, що буде помазаний на своє діло. [Легко се нам припускати, що Він знав, що Він мусить чекати аж буде мати 30 літ, але також дуже правдоподібно, що він не знав сего]. Початково обов'язував припис, що Левіти могли починати свою службу в храмі 30 р. життя, але пізніше змінено на 25 рік. і правдоподібно, щоби підчувалися, а пізніше за Давида назначено 20 рік життя. (Числа 4:3; 8:24. 1. Царів 23:24) Та Ісус не був Левітом, щоби мусів чекати аж до 30 року життя, заким міг почати свою роботу. В однім з тих назначених часів Він міг сподіватися, що для Нього надійшов час; але він мусів чекати на свого предтечу. Він знав, що такий мусить прийти і сповнити свою роботу, як про се сказав Бог наперед через свого пророка (Лука 1:17); і тому не міг починати, аж він прийде.

Коли Йоан почав своє діло на весну (29. по Хр) Ісус пізнав, що Його час вже майже надійшов. Він чекав, аж до дня своїх уродин в осени. Ісусови починався мало не тридцятий рік." (Лука 3: 23), як пішов він до Йоана. Здається нам, що зовсім слушно можна припускати, що Ісус народився в свято кучок і що тоді „Слово (Логос) сталося тілом (чоловіком) і пробувало між нами" (Йоан 1:14); а що день примирення, десятий день сегого місяця, попереджав свято кучок на 5 днів (3 Мой. 23), можемо також припускати, що Ісус станув перед Йоаном при Йордані і посвятився своєму отцю в оден з тих двох днів або близько около сего часу, аби в сей спосіб сповнити тип прообраз бичка (тельця), котрого приносили в тім часі на жертву за гріх, подібно, як його смерть випала, як раз на час, щоби сповнити прообраз пасхального агняця — 1. до Кор. 5:7.

ХРЕЩЕННЯ ІСУСА ВЕЛИКОЮ ПРОБОЮ

В тім часі слово Боже вселилось в ум Ісуса, можливо усе і позістало вірно в Його пам'яті; так, що Він знав добре св. Письмо. Без сумніву завдяки сему, що розповідала його матір о його рождестві і о рождестві Йоана Хрестителя і о пророцтвах в той час сказаних і тому, що Він спізнав себе, що він не є такий, як його ровесники, Він побачив, що пророцтва говорять, як раз о нім.

Нема найменшого сумніву, що для Ісуса іти до Йоана і дати себе йому охрестити було дуже тяжким питанням, котре він мусів рішати. Він мусів розв'язати, яке є його становище зглядом хрещення Йоанового, котре було на визнання гріхів і на їх відпущення. Він не почувався до ніякого гріху. Йти враз з прочими людьми до Йоана

і дати себе охрестити, чи не будуть так, Йоан, як і люде уважати сего, що він також визнає свої гріхи? Чи не буде мати се, який некорисний вплив на його будуче становище? Далше, Йоан був його предтечею і, говорячи по людське, се не виглядало властиво, щоби Ісус давав себе зануряти в воду через того, „котрий був його слугою, що проголосив і впроваджував його. Та Ісус мусів прийти до заключення, що Йоан був для нього вхо-дом, котрим Він мусів перейти, щоби виконати діло, на котре був посланий, але також через сей вхід отворалася дорога до життя. Він знав, що Бог послав Йоана хрестити; і тому постановив пійти до Йоана, хотий би се навіть означало, що і Він є тим одним з переступників. В тім бачив для себе волю Божу, а що з сего буде лишив се в руки свого Отця.

Йоан був Божим посланцем; і ніхто з Ізраїльтян не міг досягнути ласки у Бога, або в ній позістати, хто не йшов за виявленою виразно волею Божою. Дятого Ісус прийшов до Йоана і просив аби його занурив в воду, охрестив. Правдоподібно Йоан не сподівався сего. Йому було сказано не впрот, що він має занурити в воду Сего, котрого прихід він мав оповіщати людем. (Йоан 1:33) Однак, коли Ісус прийшов Йоан вборонявся. Він думав, що краще було би, як би Ісус його охрестив. Але Йоан мусів підчинити себе волі Божій, подібно, як і Ісус. Тому Ісус сказав: „Лиши се тепер, бо так треба н а м сповнити кожду правду." — Мат. 3:5.

ДІЙСНЕ ЗНАЧІННЯ ХРЕЩЕННЯ ІСУСА

Йоан не розумів ніколи, чому Ісус приходив до нього хреститися, або що Ісус думав через се учинити, або що Ісус хотів тим виразити зглядом Бога. Йоан сповнив волю Божу і позістав йому вірний. Не було висшого між слугами Божими над него, а однак йому не було дано знати, або порозуміти сего; позаяк йому не була дана ся ласка статися учеником Ісуса. Для Ісуса його хрещення було дуже важною хвилиною в його життю. Він бачив своє життя описане наперед через пророка, котрий сказав: „Жертви і приносу Ти не схотів еси, але тіло наготував еси мені... Тоді я сказав: Ось, йду (на початку книги написано про мене) вчинити волю Твою, Боже." (до Жид. 10:5, 7. Він бачив, що Богу не були до вподобі жертви з волів і козлів, котрі не могли ніколи змазати гріхів, але що Він будучи святий, безвинний, і непорочний, має се щасте дати себе на жертву Богу.

Дятого Ісус віддав себе самого на жертву Богу, так як чоловік приносить яке звіря на жертву на жертвник. До того часу ніхто сего не учинив ані навіть не подумав учинити щось подібного, позаяк Бог нікого не покликуював на се, ані не давав нікому до сего щастя. Отже хрещення Ісуса було для нього чимсь більшим, ніж посвятити себе і віддати своє життя на службу Богу і його справі. Вода представляла для Нього смерть і віддання себе аж до смерті відповідно до Божої волі, а його підвигнення з води представляло нове життя і новий стан, в яким він тепер знаходився перед Богом. Там св. дух або Божя сила сплосила його до божественної

природи. (Діяння Ап. 10:38) Тому, як коли він умер для своєї волі, яко совершенного чоловіка, тоді воскрес до нового життя сплодженого через св. Духа. Від сего часу Він вже не жив по волі тіла, але по волі духа.

Ще перед Ісусом жили вірні слуги Божі і деякі з них за свою вірність потерпіли смерть. Таку навіть потерпів Йоан Хреститель. Яка-ж була різниця між їх службою, за котру вони потерпіли смерть а службою Ісуса? Різниця є така: Тамті служили Богу сповняючи Його волю, так, як вони її розуміли, будучи вірні аж до смерті. Однак вони ніколи не думали пожертвувати себе яко жертву. А як раз се склонило Ісуса посвятити себе Богу. Аж тоді, коли Ісус віддавав себе Богу і зостав прийнятий Богом, аж тоді зрозуміли, що старозавітні жертви були тільки прообразами або типами людських жертв; є. зн. тих, котрі віддавали себе Богу на жертву, через посвячення себе самих.

ПОСТУПКУ ІСУСА ЄЩЕ ТЕПЕР НЕ РОЗУМІЮТЬ

На саму згадку о людських жертвах теперішні „християнські учители“ відвертаються з відразою. Примір Авраама, котрий хотім принести свого сина на жертву (жертва була дана і принята, числячи його намір) видається для них чимсь страшним а через се кажуть вони: старий завіт є жорстокий, понизив моральних засад і напевно не є від Бога, але вони також відкидають науку Нового Завіту і навіть самого нашого Господа, котрий учив, що Він прийшов, аби дати себе яко викуп; також відкидають науку Апостолів, котрі називали себе його наслідниками, котрі учили, що Ісус Христос через се, що приніс себе на жертву, стався жертвою поєднання за гріх. Коли Ісус посвятив себе Він небажав, що між Ізааком а ним заходить схожість. Пізнійше Він був дійсно убитий, але приношення себе на жертву почалося в Йордані, де Він пожертвував себе чистого і без плями Богу (до Ефес. 9:14) Там почав він перший отворити нову дорогу життя, котрою могли ступати по Ним його ученики і терплячи враз з Ним могли мати у-

часть в його славі (2. до Тимот. 2:12) Вони також приносять себе в жертву; і вони стаються живими жертвами в значінню, що жертвують самих себе, яко живих людей на жертву. — до Римлян 12:1.

Коли Йоан підніс Ісуса з води „святий дух зійшов у тілесному виді, як голуб на Него.“ Для Йоана було се знаком, на котрий він чекав; для Ісуса був се внутрішній і видимий знак, що Бог прийняв Його і помазав Його на діло. А з тим видимим знаком на радість Ісуса прийшов і голос з неба: „Ти єси Син мій, любий, Тебе я вибрав собі.“ (Лук. 3:22) На се свідство покликавався Ісус, коли говорив до Жидів: „Отче, що ніслав мене, Сам свідчить про мене; ані голосу Його ви не чули ніколи, ані виду Його не бачили.“ (Йоан 5:37) Тоді саме отворилось йому небо: Ісус зрозумів тоді духові речі, о котрих доси не знав. Тоді то отворилася перед Ним дорога життя. Що, если Йому було дозволено умерти, щоб стати жертвеним Агнцем Божим і телцем примирення, Бог надгородить Його за се; позаяк дорога пожертвування провадила до життя і поза пожертвуванням себе, яко чоловіка було життя по правниці Божій. „По правниці Твоїй блаженство по всяк час.“ — Ісаїяма 16:11.

Та хотия се мало таке велике значіння, то однак саме занурення Ісуса в воду не скінчило його Хрещення. Хрещення представляло посвячення Ісуса на смерть, але життя поза Йорданом маючи всегда перед очима Голгофту становило докінчення його. Тому в останніх своїх днях Ісус говорив о своїм хрещенню, якобы його докінчення мало би відбутися в будучині, говорячи до своїх честилюбивих учеників Йоана і Якова: „Чи зможете... хреститись хрещенням, яким я хрещуся?“ (Матей 20:22) Если Йоан був входом для Ісуса, котрим він прийшов до Божої волі і до життя, то Ісус сам стався дверми, котрими його ученики можуть увійти до його радості; а всі, хто приходить до Бога через Нього, мусять іти тою самою дорогою. І тільки їм одним є дано приносити себе Богу, як жертви і хреститися хрещенням Ісусовим. — Діяння Ап. 19:6; до Римл. 6:3,12:1.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст з манти на 7. жовтня 1925.

„А всякий хто слухає всі слова мої, тай не чинить їх, уподобиться чоловікові необачному, що збудував свій дім на піску.“ Мат 7:26.

Надія збудована на Божих обітницях, котра не йде в парі з ділами є надією подібною до дому збудованого на піску. Се тільки питання часу, де така надія стратить значіння, если час до свідчення прийде. Тоді така надія заведе того, котрий посідав її чуючися безпечним, що до одержання участі в царстві Божім. З другої сторони сі котрі будували в послузі, котрих серця, як також і уста виславляють і славять Бога, а діла співпрацюють з їх вірою, як також овочі духа свідчать о їх відношенню до Бога — такі перейдуть і встояться проти всіляких бур і труднощів щоденного життя, не будуть порушені з місця, тому, що будова їх має правдиву основу..

Текст з манти на 14. жовтня 1925

„Як хто чинить правду і правий суд, се подобається Господу більше ніж жертва.“ Прип. Сол. 21:3.

Помимо, що нарід Божий, сучасного євангельського віку не має бути суджений після його діла, але після віри, то однак діла вимагані. Через наші діла доказуємо віру і нашу охоту і нашу добру волю... Коли діла показують щирість нашої віри, то таку віру Бог прийме і буде вважав за совершенну і дасть нам уділ в царстві, як також будемо співучасниками тих великих річей, які приготував Бог для тих, що люблять його не тільки словами, а і ділами, котрі через посвячення життя свого стараються віру і любов доказати.

Текст з Манти на 21 жовтня 1925.

„Отче наш, що на небі, Нехай святиться імя Твоє.“ Луки 11:2

Слова ці вказують пошану і оцінює доброту і величини у відповідній до Бога чести. Коли в молитві звертаємось до Бога, ми повинні все вважати на се, щоби наша молитва не була саможубною, бажаючи чогось для себе, чи для інших, котрі дорожимо являються для нас ми повинні вважати, щоби у всіх наших думках і напругах був передовсім Бог і Його воля відносно того чого просимо. Ми не повинні о щось таке просити, що не було б згідне зі славою Отця нашого; не повинні ми просити, для себе, чи для других, щось такого, чого Він не похвалив би, та що воля Бога може відкинути.

Текст з манти на 28 жовтня 1925.

...„Дух Господа мого (спочив) на мені, бо Господь помазав мене

на те, щоби... потішати всіх засумованих... дати їм вінець замість попелу, замість плачу олій радощів. — Ісаїя 61:1-3

Обов'язком нашим є шукати покірних, котрі є в смутку, котрі видять свої слабости і недостатки, а котрі шукають виходу і визволення. Се по часті є нашим післанництвом, щоби вказати їм на Агця Божого, котрий взяв на себе гріхи світа, показати тим на силу і вплив воскресення, де на місце попелу і смерті дасть славу, котру обіцяв Бог, а котра займе місце смутку, болю, різного рода клопотів сучасного часу. Обов'язком нашим є говорити також, що „з вечора плач а на рано радість” Помочи їм до піднесення та одітись в славу місто угнетеного духа, щоби могли поступати в новім життю з новою піснєю о любові і милосердю нашого Бога.

0

СОБОРНИЙ НАМЕТ АБО СКИНЯ ЗАВІТУ

ДІЙСНІ ЛЕВІТИ.

²⁵⁴Сини з покоління Левія мали обов'язок і привілей обслуговувати Намет в пустині у всіх других днях окрім Дня Примирення. В дійсності, Левіти сповняли майже всю роботу, що відносилось до будови Намету, так золи Ізраїльтяне станули табором на спочинок, або рушали в дальшу дорогу треба добре запам'ятати, що піо-ден Левіт, котрий рівночасно не був священиком, не брав ніякої участі в церемоніях Дня Примирення. Дятого, що будь Левіти представляли собою, вони мусять бути якоюсь клясою або клясами, що отримують Боже благословення і стануть дієвувати в Божій службі аж по Новозавітнім Дню Примирення, аж по віку евангелії.

²⁵⁵Коли уживаємо слова Левіти, треба розуміти, що воно відноситься звичайно до Левітів, що не були священиками. Їх рід або родина походила також з покоління Левія. Левій мав трох синів на імя: Герзон, Кегат і Мерарій. (4 Мой. 3:17) Оден з синів Кегата називався Амрам, що був отцем Мойсея і Арона. Арон за Божою волею стався головою Аронового чину священиків.

²⁵⁶Всі сини Левія тримали більше почесніші становища близько Намету. Родина Герзон розбила свої шатра на захід від святої загорожі; від півночі розтаборились Мерарії, а від півдня розмістились сини Кегата. Мойсей і Арон були внуками Кегата, але вони розмістились від сходу зараз при вході до Намету недалеко Воріт, бо їх Бог відлучив від їх братів, наместивши їх особливо призначивши їх приносити жертву, головню жертви в День Примирення, що були особливими „жертвами за гріх.” — 4 Мой. 3:23-38.

²⁵⁷Ніхто з родин Левітів не отримав дідицтва-наслідства в землі Ізраїльській (4 Мой. 18:23) і вони представляють всіх тих, що ділають правдиво із серця походяче посвячення Богу безустанно чинити Його волю і службу. Дальше поза Левітами лежав табор всіх решта, показуючи тим стан упертих людей, що йдуть за своїми схильностями, з котрого місця бралось козлів на жертву за гріх. В праотці Адамі весь світ покинув стан Божої ласки або гармонії з Богом і вступив на дорогу, де зіпсута воля чоловіка мала більше значіння, чим

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ ТАБОР В ПУСТИНІ

воля Бога. Ісус, як совершенний чоловік, народився в стані Двора і зовсім противно не так як Його попередник (Адам), цар землі, не позволив собі в ніч, навіть в часі найбільше болючого і понижаючого знищення себе самого в жертві і не ухилився від совершенного послуху, але підчинився Божій волі. „Я зійшов з неба не щоб чинити волю мою, а волю Писавшого мене.” (Йоана 6:38) Знова, „Ось іду як написано в книгах (головно в самих прообразах або символах) о мені, аби чинити Твою волю, мій Боже.” — Жид. 10:7.

²⁵⁸Замість ухилитись від ласки Божої і не приносити своєї жертви і не бути дійсно „битим і катованим”, Ісус узнав сю нагороду до жертви за особливий знак Божої ласки і дятого Він міг сповнити охотно волю Отця. Він ввійшов в стислішу лучність з Святою і зівстав висшеним понад міру і нагороджений в Святаю Святих.

²⁵⁹Сі з людського роду, що вродились в стані Табору, чули дещо о спосібності бути приведеним до Бога через Христа Ісуса, і таких, котрі рішаються опустити свою волю, а взяти волю Божу за провідника в своїм життю, нема багато. Але з тих, що з'обов'язались чинити Його волю, не всі виконують так зовсім, як обіцяли, бо воля Єгови в часі новозавітного-дійсного Дня Примирення означає жертву, посвячення. Як ми вже бачили, за-

становляючись над відпущальним козлом, що певна частина старася йти дорогою так, аби не стратити любови ні в Бога ні у світа, і для того вони неможуть осягнути повної похвали від Бога, хотий вони люблять правду.

²⁶⁰ Коли скінчиться день жертв, тоді сі менше вірні найдуть милосердя у Бога і отримають життя і місце служби при Божім наметі, який Бог збудує між людьми. (Діян. Ап. 15:16) Вони будуть тоді духовними естами, тільки не божественної природи. Вони є дуже добре представлені через Мераріїв. Мерарій означає горіч, гіркість, подібно ся велика громада буде мусіла перенести о много більші горічі духа, коли спізнасть, що вони стратили велику нагороду нестерпності і буде мусіла бути віддана сатані на затрачання тіла. — Олк. 7:9, 13-17; 1 Кор. 5:5.

²⁶¹ Побачимо також, як се показано в прообразі червоної ялівки, як сі чесні і вірні герої, що жили перед ніком. Коли розпочалося прип'яття приятих жертв в Христі, мали се „свідчення, що угодили Богу.“ (Жид. 11:5) Накопів вони були жили в сім Євангелісчій віку, вони напевно були вірними послідовцями Ісуса. В дійсності вони є поставлені нам за примір вірності. (Як. 5:10) В будучім віку, коли благословення буде спавати на всіх людей, сі старозавітні праведники обіймуть становища, налучені з особливим честию, як „князі по цілій землі“ (Пс. 45:16), отримавши в дарі „лучше воскресення“, не в тім значенню, що се воскресення буде що до *роду* лучше від того, яке отримають інші вірні мужі при кінці тисячлітнього пановання Месії, тільки лучше, що до *часу*, вони будуть мати свої тіла совершенні, коли їх Бог покличе з гробу. Сих вірних слуг в ріках відносячихся до Бога дуже добре представляють Кегатіти, на полудневій стороні Намету; бо Кегат означає союзники або товариші.

²⁶² Від сходу розтаборилась родина Амрам* (найбільше вивисшена) і представляє священничу родину малого стада. Так в Старім як і в Новім Завіті ся родина має цілу опіку над всіма релігійними справами, а їх брати, всі інші Левіти, є їх чесні помічники або слуги.

²⁶³ Сі три класи-громади, Амраміти, Кегатіти і Мерарії представляють нам сі три класи, що зазнають „воскресення життя.“ (Йоана 5:29) Вони є всі посвячені, вони всі покинули Табор, свою волю і всі отримають привілей сповняти службу в правдивій Святині або бути в стані Божої волі. Але ще є одна класа, котра розвинеться в часі „воскресення суду.“ Се є Герзоніти, що в прообразі розмістились на захід від будинку Намету. Вони представляють класу овець в часі Тисячліття. Вони віддадуть себе на службу Богу і на цілковите виконання Його волі. Сесі з людського роду, що схотять позістати в стані Табору і йти радше за своєю волею і склонностями, чим за волею Божою, будуть в останнім сортуванні або перегляді згладжені, відтяти від життя. Се будуть сі козли, вперті у злім.

²⁶⁴ Треба пам'ятати, що ніхто з Левітів не отримав частки в землі. Се не означає, що вони не інтересуються земськими справами: Навпаки всі з сеї класи Ле-

вітів будуть дуже широко займатись добробитом землі а деякі з них будуть мати насліддя-частку на землі. Тільки все, що вони посідають, будуть посідати як Боже. Вони будуть уважати се за святе і дане тільки в опіку, маючи на пам'яті блуд їх попередника, Адама, котрий занедбав оцінити свою велику одвічальність зглядом Бога за своє мале царство, землю. — 3. Мой. 25:23.

²⁶⁵ Амраміти, священники, посвячуюча себе класа, є перші, на котрих падають благословенні лучі сходячого Сонця Правди. Кегатіти і Мерарії є другі, котрих досягають благословення і ласки сего ласкавого Сонця з його світлом і теплою; підчас коли Герзоніти, остаючи в тіні Божої церкви, очікують славної появи доповнених синів Божих. В своїм часі і вони отримають благословення, бо Ісус Христос видав себе на викуп за всіх.

²⁶⁶ Є зовсім можливо, що Герзоніти представляють Ізраїльський нарід, котрі є „возлюблені задля отців.“ (Рим. 11:28) Деяку підставу до сего погляду маємо в натхненних словах апостола Якова, коли сказав: „Після сього знов верну ся і збудую пам'ят Давидів, що впав, і руїни його збудую знов і поставлю його (на те), щоб остальні з людей (всі Жиди, що не були попередно благословенні як духовне насіння) шукали Господа і (також) всі народи (всі інші народи землі, погане), на котрих призвано ім'я моє, глаголе Господь, що робить оце все.“ (Діян. Ап. 15:16-17; Ос. 9:11-12) Сі слова кажуть припускати, що „погане“ (се є інші народи, котрі тепер є „на пустини“, але котрі остаточно придуть до Божої родини через посвячення себе і так будуть названі іменем Єгови) будуть відділені від потомків Авраама по крові. Єсли таку думку містять в собі сі слова, тоді народи землі, коли вони злучаться з ними отримавши благословення від Бога через Ізраїля коли вони навчаться доріг Божих (Іса. 2:4), є представлені через великий Табор Ізраїля. Або муситися прийняти сей погляд або Табор (як пустиня, стан поганського невіжества) мусить остаточно уступити з виднокругу; бо хто слухає своєї волі, не осягне вічне життя.

ПИТАННЯ ДО НАМЕТУ

- 15) Яку роботу сповняли Левіти? і кого вони представляли? § 254.
- 16) Чи Левіти були священниками? § 255.
- 17) Як називались сини Левія? як називався отець Мойсея і Аарона? § 255.
- 18) Де розмістились сини Левія? а де інші? § 256.
- 19) Чи Левіти отримали землю при розділі землі? і кого вони представляли? § 257.
- 20) Кого представляли люди в Таборі? § 25 7.
- 21) Чим Ісус ріжнися від них? § § 257, 258.
- 22) Чи багато приймаєсь чинити волю Божу? § 259.
- 23) Яку нагороду отримає ся менше вірна класа по закінченню віку Євангелії? § 260.
- 24) Через кого ся класа є добре представлена? § 260.
- 25) Яку почесність отримають старозавітні пророки? Через кого ся класа є представлена? § 261.
- 26) Кого представляла родина Амрам? § 262.
- 27) Кого представляли Амраміти, Кегатіти і Мерарії? § 263.
- 28) Чи Левіти мали частку в землі? § 264.
- 30) Як спадають благословення на сі три класи? § 265.
- 31) Кого представляли Герзоніти? § 266.

ЛИСТИ ЗІ СТАРОГО КРАЮ.

ДОРОГІ БРАТТЯ:

Вже минає другий місяць мого побуту в ріднім краю. Час впливає так скоро, немов втікає. Щодень нові браття, нова місцевість, інше село. Та розпочну з початку. Приїхавши до краю відвідав я наперед по дорозі свою родину. Серце урадувалося, коли побачив на власні очі, що Бог в своїм милосерді щедро поблагословив і приготував їх серця на прийняття правди. Бачиш і далша родина і багато других прийняло правду і спільно прославляти ми Бога за його велику любов, яку оказав давши свого улюбленого Сина на крестну жертву за нас. Правильних зібрань не можна було там робити, бо слуги сатани на короткий час перед тим були заборонили. За се були розговори і пояснення науки св. Письма, котрі зробили свою роботу. На лицях всіх було видно велику радість і багато сумніваючихся відійшло домів вже зі спокійними і задоволеним серцем. Головно жінки деяких братів в Христі. Правда заточує щораз далші і ширші круги, та вибирає пшеницю із Вавилону. На вид цього, слуг темряви і облуди, обняла велика тривога: З чого будемо жити, як овечки спізнають правду? Тому пустили в рух всі знані средства — брехню, від очерненя, аж до застрашувань жандармами аж до просьб і плачу. Між людей пускають неімовірні видумки середньовічних часів, котрих шанують себе чоловік встидаючись сказати. Кажуть, що кождому платимо целуку суму грошей, або, що по дитинному дочемо образи і допускаємось тим подібних нисенитиць, та, що кождий хто вступає до нас мусить записатися кровю мізельного пальця. Одначе і такі видумки часами помагають. В селі П. жовківського повіту рознесли були люди подібну історію. Сталося, що начальник громади відступив дим громадський на виклад. Люди з острахом зближались до комнати, та вікніці заповнили її зовсім. Виклад очарував їх. Замість почути о долярах і о вписі, почули Слово Боже. По викладі всі кинулися за книжками і в миг ока розібрали їх. Присутний на викладі був австрійський офіцер дивувався як правда так страшно очернена, та як так можуть людей одурювати попи.

Початкуючі браття зазнають ріжних досвідчень. Сатана за помощью жандармерії і полів старається застрашити їх. В декотрих місцях приходить жандармерія і забирає проти закону Біблії, та книжки та журнали. та грозить ріжними карами, хотия знає добре, що коли книжка або журнал прийде поштою вона вже є цензурована і державою дозволена. Тому брати одні других інформують о правді і на їх жаданне книжки по якімсь часі їм звертають. Поліція описля признається, що се ділала тільки на просьбу пона. За се вже попи не жалують собі! Та чим огидніше поступають, тим ліпше браття пізнають правду. Так в 7 ч. „Місіонара“ монахи висази з пальця дивну історію. Люди, читаючи, дивуються їх смілости, що в живі очі не встидаються брехати. Переконаються, що у них не може бути правди, ані віри в Бога, коли так брешуть. З голого факту, що я відвідав свою родину в Сулимові і тету в Ременові, монахи вибrehали лебувалу історію, про вийта, та жінки, які „взяли мене за підпахи і вивели з села.“ що більше додаючи увагу: „Нехай буде контент, що не почастиували його ломакою, так, як в інших селах роблять люди з такими „нововірцями.“ — Чи-ж не видно, з сих слів, що аж заохочують людей до кровопролиття, до убійства? І се монахи!

ПОДОРОЖ ПО ГАЛИЧИНІ

Перший зорганізований збір відвідав я у Львові. Збір мішаний. Публичних викладів уряджувати не вільно, тільки відбулися збори за запрошеннями.

Брати працюють ревню і виїжджають часто на села. Зі Львова поїхав відвідати братів в Золотім Поточі. Були „Зелені святя“ Через два дні брати і сестри збиралися спільно і радувалися правдою слова Божого. На закінченне 9 осіб прийняло символ хрещення. Задля студени деякі браття відложили символ хрещення на пізніше. Збір зростає числом і силою. Отець бла-

Львів, липень 6. 1925.

гословить. Правда шириться щораз далше і помномо перепон сатани знаходять послух у многих серцях, поблиських і подальших сіл. Браття своєю витривалістю і спільністю перенесли і поконали всі найбільші перепони; а слуги сатани окрилися соромом. Сам староста переконався наочно, що правда є за нами, а так само і місцевий поліційний „постерунок.“ В Бозі надія, що правда Слова Божого піде скорим темпом далше.

Потім між иншими відвідав братів в Утринівцях, пов. Заліщики. Браття ще молоді але сильні вірою. Зібрання і виклади є дозволені за повідомленням поліції. Сталося, що на виклад прийшло аж двох жандармів. Я побоювався, що присутність їх відстрашить людей, але сталося инакше. В хаті в сінях і під вікнами збиралося багато народу і прислухувалися з увагою. Самі жандарми заінтересувалися правдою і по викладі висказали своє задоволення. Звидівши ще кілька сіл перейшов в пов. Борщів. Сей повіт лежить при границі від України. У всіх пограничних повітах є дуже бачний погляд над чужинцями. Взагалі хто хоче тамтуди подорожувати мусить мати спеціальне позволення від політичної власті. Я не знав про таке розпорядження, та скоро отім навчився. Нарід дуже застрашений, а у служні одиниці корнетають і сейчас доносять о кождім чужинці до жандармерії. В сім повіті відвідав тільки два села. Нарід горнеться до правди, тільки брак книжок і Біблій. Мав ще відвідати два села, та не міг бо поліція розпростерла охоронні крила.

НА ПОЛІЦІЙНІМ ПОСТЕРУНКУ В МОНАСТИРИ.

В неділю вечером 7. червня прибув до села Дз. де заночував з наміром навідати ще село Го. над Дністром. Струджений дорогою і цілоденною наукою пішов на спочинок. Та не минуло якої пів години як прийшов жандарм і зажадав легітимації. Оглянувши папери лишив мене в спокою та не на довго. Попершій годині вночі прийшов другий і приказав збиратися, бо мусу удатися на друге село на постерунок. Зібравшись поїхали ми на постерунок в с. Михайлівку. Про се село чував нераз. Там є Василіанський монастир де був ігуменом еп. Ортинський. Бажав я бачити сю місцевість, і побачив більше ніж бажав. Був там в самих мурах. Поліційний постерунок міститься в одній половині, монастиря а в другій мешкають монахи. Вже стало зоріти, як ми приїхали під монастир. Всі ще спали. Мій „ангел“ пішов також на спочинок. Я мусів чекати на коменданта, що мав прийти зі служби о восьмій годині рано. Дивні думки снувалися мені по голові. Там за стіною спокійно спочивають собі монахи, про котрі: гомонить по доколичних селах недобра слава, що без милосердя карають селян за найменшу шкоду... і живуть в достатках та вигодах... тай жандарми ще стережуть їх... а народ в неволі гріху і смерті, та насильства замучений мовчить. Але чи може Бог є несправедливий і не бачить сього. Ні тоху окаяже свою справедливність і віддасть кождому по ділам його. І їм також...

Рано отворилися монастирські двері і виглянув гладенький монах, поглянув на якусь незнану особу і знова зник за дверима і так кілька разів робив та не пізнав хто се був ніколи не снилось йому, щоби їх пороги переступив дослідник Біблії.

НАУКА О ЦАРСТВІ БОЖІМ МІЖ ЖАНДАРМАМИ

Осьма година і прийшов комендант. Переглянув усі папери і свідоцтва і не знайшов нічого незаконного. Тоді я став йому викладати науку Христа. Він сам признав, що священники те пер не поступають, так як учив Іс. Христос. При тій нагоді почув він потішаюче слово о царстві Божім, яке зближається в своїй силі. Зацікавлені жандарми слухали з увагою і жалували, що не мають під рукою Біблі в своїй мові. По протоколі попрацалися всі зі мною і в асистенті жандарма переїхав я до другого постерунку в Івані пустім.

Дорога провадила полями. Через довшу посуху засіви в тих околицях дуже мізерні — паші для худоби нема. — смутний вигляд на сей рік. Користаючи з того знова став я пояснити теперішній час, і що вони приносять. Так прибули ми на постерунок в Івані пустім. Командант постерунку чоловік дуже симпатичний, прочитавши звіт про першого постерунку розпочав сам бесіду о віру. Більше, як дві години давав я пояснення на всі питання, а всі присутні жандарми дуже зацікавлені. Довувалися, що правда слова Божого так вірна і ясна, а з бігом часу сплясники так сильно помішали її з поганими баладами, що чоловік почувається в ній наче в темній лісі.

Попрацювавши з ними удався я в Тернопільщину, поминаючи пограничні повіти. Тут відвідав 5 сіл. Будучи в селі Я. прийшов рано один чоловік з сусіднього села з проханням записатися на вашу віру. Повіряв людським поговіркам і думав, що отримає доляри. Замість долярів почув радісне слово правди Божої із задоволенням вернувся додому. Села Д. і Б. процвітають найкраще. — З Тернопільщини переїхав в Зборівщину до с. Є, де живе проповідник бабтистів. Переконався, що він не працює сам на своїй рілі, а його вірні обробляють йому, подібно, як се маєтєся у католиків. Звідень переїхав в Золочівщину де відвідав 9 сіл.

ЗНОВА МІЖ ЖАНДАРМАМИ.

Будучи в селі Ж. прийшов жандарм і зажадав, щоб ставитися на постерунок в Г. Я. радо з цього скористав, бо тішився, що буду міг представити ясно і вірно науку Іс. Христа і спростувати мильні про нас поняття. Командант вже був мені знакомий з попереднього дня, і на вступі перепросив мене, що робить мені таку неприємність, але робить се, щоб бути чистим перед своєю властю. Він не знав, що се для мене було радістю. Мій побут на постерунку використав я на зложення свідчення о царстві Божім. На більше щастя і Біблія знайшлася у них. Тож тепер почалося правдиве розбирання Слова Божого. Переконався наглядно, що о нас мали блудне поняття, і всі присутні зацікавлені правдою. Я переконаний, що браття в Г і в сусідніх селах не будуть вже терпіти різних шikanь від них. Також почтар в тім селі признався мені, що Вартова Башта має придати право до братів і обіцяв мені доучити їх кожне число.

На більші розміри було дане свідчення о царстві Божім в повітовій коменді і в магістраті (спіт год) в Золочеві. Через цілий вечір в неділю і на другий день до полудня мав я нагоду пред-

ставити їм науку Іс. Христа і його царство, яке приходить. Між урядниками знайшов я багато атеїстів. Та вікні такі атеїсти стали призадумувати, коли їм виложено пророцтво Христа. Сам начальник пов. поліції прирік, що перечитає з увагою наші книжки, бо вони розкривають Божу правду. Показавши йому, як має читати, і як має переконуватися з Біблії, попрацювавши з ними, і пішов без жадних дальших перешкод до містечка С і до Кр., щоб й там відвідати наших братів, котрі сердечно витали очікуючи на ширше пояснення віри.

ВІТТА-ГАЛУЗЗЕ СМОКІВНИЦІ ВЖЕ МЯГКЕ

Переходячи повіти мав я нагоду говорити також з ріжними жидками. Не хотілося вірити, щоб між ними запанував такий сильний дух вертати до Палестини. Хаопні і дівчата, діти багатих жидів наймаються, чи до фільварків, чи до наших багатших селян і учаться робити на рілі. Не дбають о винадгороду за свій труд, щоб тільки навчитися обробляти землю. Властители домів і землі, купці і промисловці передумують, як би спродати свої реальності і йти до Палестини. Неначе який новий дух вступив в них, так самі признаються. Ще рік тому, так мало хто про се думав. Сей дух обняв цілі жидівські маси, головню в с. Галичині. Говорити їм о Мессії, і що тим Мессією був Ісус Назаряннин, Син Божий, то вже не замкають ух своїх, але уважно прислухуються до всього.

Сей рух потверджує слова Іс. Христа; „Від смоківниці навчесья...“ Коли вже вітте-галуззе її стане м'якше і пустить листя, знайте, що царство під дверима.“ (Мат 24: 32, 33; Лука 21:29-31) Що час вже не довгий на те все то вказує-смківниця — ізраїльський нарід —

Всі обтяжені великими податками так, чи бідний, чи багач однаково терпить недостаток. Всюди панує велике недоволення. В одних місцях великі зливи і повені, в других сильні посухи і неурожаї доводять край до розпуки.

Але правдиві послідователи Христа не можуть смутитися. Вони знають, до чого се допровадить, і памятають на слова Христа: Як зачне се діятися, випростуйтесь і піднімайте голови ваші; бо наближилось викуплення ваше.“ (Лука 21:28) А до сього часу ще мусимо віддати всі свої сили, щоб дати свідчення о царстві Божім. Поде широче...

Засилаю Християнське поздоровлення

Брат в Христі Д. ХОМЯК.

Дорогі браття в Господі!

Любов ласка і мир нам від Отця нашого і Господа Іс. Христа: Не пишемо до вас, як чужі, а тільки як свої, бо кров Господа Ісуса Христа залучила нас в одну велику громаду.

Доносимо вам, що в нашій селі Кієвці жидачівського повіту від двох літ розпочалося проповідувати Слово Боже. Маємо Біблію, було в нас і більші книжки, які нам був позичив один брат з Роздолу, але вночі не спить; прийшла жандармерія і забрала нам книжки які тільки були, а ми осталися без нічого тільки з Господом Богом, однак ми не зважаємо на переслідування зі сторони уряду (бо що-ж нас може відлучити від любови Христової і прийняти символ хрещення 7 осіб. Та матеріально бідні (зате духом багаті), бо погоріли підчас війни і знищені нею. Тому просимо не пожалуйте для нас по примірнику книжок, які ми собі запам'ятали що були оголошені в книжці, Д. Пимсти, а саме Божий плян Віків, Гарфа Божя, День пімсти, Пекло, Намет (і пр.) та Вартова Башта; і пришліть нам, щоб ми могли укріпитися і голосити другим. Попи, як українські, так і польські підняли великий крик і всілякими способами називають нас, як недовірки, Баптисти, Штундисти, Бадачі, і хто знає як, спровадили місію, і мав бути диспут, але якось не знати, чи „учені“ попи боялися, чи що? Тим показали свою боязнь, а нарід побачивши се горнеться до нас, бо бачить, що правда в Біблії в науці Христа. Браття, але що-ж, ми маємо тільки одну Біблію і то в церковній мові. Пишемо правду, нічого не хочемо більше, як Біблію і книжки, коли можете безплатно, в дарі, бо ми не в стані платити, бо сатана знищив наперед нас, ніж ми пізнали правду. — 2. до Кор. 13:13. Широ поздоровляємо всіх. —

За збір В. Шер-а, в Кієвці, Жид. пов.

До Дослідників Біблії в Америці.

Не знаю, як вас маю кликати, бо бачу, що за велике віддалення в знанню Слова Божого між мною а вами, але послухайте мене:

Я ходив по своїм селі за складкою на нужденні церковні дзвони, і знайшов в одній хаті дві книжочки нашого видання, „Царство, якого всі бажають“ і „Пекло.“ Позичив я собі ті книжочки, перечитав роздумав і з думки не виходить, що така зміна повстала. Хто вам то вияснив? Прошу вас допомогти і мені! Знаю, що се Слово Боже...Але літа служу при церкві і ніколи не чув, що правда я не читав Біблії, та зате до церкви ходив. Прошу вас пришліть мені ваші книжки, щоб міг бути так щасливий, як сі в тій хаті, де я позичив книжки...

Здоровлю вас всіх добрі люди. Г-ч — Бронія, коло Самбора.

Дорогі Браття.

Душа моя жаждє Христового корму — Божої правди. Душа (життє) моє стоїть на роздорожі, як сей жебрак, голодна і обдєрта, та простягає руку до першого переходя по кусок хліба. Так і я мов той жебрак, простягаю до вас руку і прошу вас, як тільки можете то пришліть мені книжки, та журнал ваш „Вартова Башта“, допоможіть мене тим, бо я на Слово Боже дуже голоден. З вичитаних книжок в Башті, котру позичив собі прошу вишліть, хоч деякі а головню Гарфу та Божий Плян Віків Прошу також і о Біблію, бо я ще не читав її, а Слово котре почує то зі сусіднього села браття мені подали. Як казав, як жебрак прошу Вас, бо Бог видить, що я грошей не маю, бо лєво на оплату листа постарався. Маю велику охоту дальше пізнати Божий плян і Бога, і рвуся, та що, коли я як той невільник. О се я вас дуже прошу. — Здоровлю вас, — В. Й. п. Золочів.